



Debreceni Ítéltábla
Bhar.III.763/2025/14.

A Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Debrecenben, a 2026. március 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A rágalmazás vétsége miatt 1terhelt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. október 7. napján meghozott 3.Bf.681/2024/18. számú ítéletét helybenhagyja.

Felhívja a Debreceni Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a magánvádló1 magánvádló által 2026. március 26. napján a Debreceni Ítéltábla 10032000-01012585-00000000 számú számlájára befizetett 10.000 (tízezer) forint fellebbezési illetéket utalja vissza magánvádló1 CIB Banknál vezetett 0008-064466-511 számú számlájára.

A harmadfokú végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

A vádlott személyazonosító okmányának száma: személyi igazolvány szám.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Járásbíróság 2024. október 8. napján kihirdetett 40.B.849/2024/16. számú ítéletével 1terhelt vádlottat bűnösnek mondta ki rágalmazás vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) bekezdés], ezért 1 év időtartamra próbára bocsátotta, kötelezte, hogy fizessen meg magánvádló1 magánvádló részére 10.000 forint eljárási illetéket.

[2] A járásbíróság ítéletével szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést felmentés érdekében, míg azt a magánvádló tudomásul vette.

[3] Ezt követően a Miskolci Törvényszék a 2025. október 7. napján meghozott 3.Bf.681/2024/18. számú ítéletével a vádlottat a rágalmazás vétsége [Btk. 226. § (1) bekezdés] vádjára alól felmentette, megállapította, hogy az eljárás során felmerült 10.000 forint bűnügyi költséget a magánvádló viseli.

[4] A másodfokú bíróság ítélete ellen magánvádló1 magánvádló jelentett be fellebbezést a vádlott bűnössége megállapítása érdekében.

[5] Fellebbezésének ítéltáblához megküldött írásbeli indokolása szerint a másodfokú ítéletben felhívott jogesetek jelen ügyben nem alkalmazhatók, mivel a vádlott ügyvédi kamarához tett bejelentése nem a jogai megvédését, érvényesítését célozta, hanem ártó szándékkal jogi eljárásoktól kívánta őt eltántorítani, egzisztenciáját támadni. A bejelentés nem olyan hatósági ügyet megindító beadvány, amelynek tárgya az elkövető igényének érvényesítése lenne. A törvényszék ítélete meghozatala során tehát figyelmen kívül hagyta, hogy a rágalmazó nyilatkozat nem tekinthető igényérvényesítésnek, ha megtétele az elkövető legális érdekével nem indokolható, öncélú. A bejelentés nem felel meg a közérdekű bejelentés kritériumainak sem. Ezért a másodfokú bíróság helytelenül helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott tényállásszerű magatartása nem jogellenes.

[6] Az ítéltábla a másodfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, figyelemmel a Be. 617. §-ra.

[7] A felülbírálat során az ítéltábla mindenekelőtt vizsgálta, hogy a magánvádló által előterjesztett másodfellebbezés joghatályos-e, vagyis alkalmas-e a harmadfokú eljárás megindítására.

[8] A Be. 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén. A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja szerint ellentétes az a döntés is, amikor a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette. A fellebbezés az ellentétes döntést sérelmezte, azaz azt, hogy a másodfokon eljáró törvényszék az első fokon elítélt vádlottat felmentette, tehát a Be. 615. § (3) bekezdés a) pont alapján került bejelentésre.

[9] A Be. 618. § (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, melyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá az első- és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A Be. 618. § (2) bekezdés alapján a harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[10] A harmadfokon eljáró ítélőtábla ellenőrizte, hogy az első- és másodfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat. Ennek során nem észlelt a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt olyan ún. abszolút eljárási szabálysértést, amely a bíróságok ítéleteinek a Be. 625. § (2) bekezdés a) pontjában előírt hatályon kívül helyezését indokolná. Vizsgálta azt is, hogy megvalósult-e bármely eljárási szabálysértés, de ilyet sem észlelt [Be. 618. § (1) bekezdés b) pont]. Az első-és másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

[11] Észlelte azonban az ítélőtábla, hogy a Miskolci Törvényszék a jogorvoslati nyilatkozat megtételekor nem hívta fel a magánvádlót a fellebbezés illetékének megfizetésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 52. § (1) bekezdés szerinti 10.000 forint eljárási illeték lerovására a harmadfokú bíróság által tartott nyilvános ülés határnapjáig sem került sor.

[12] Az Itv. 52. § (5) bekezdése értelmében, ha az illetéket az indítvány előterjesztésekor nem vagy hiányosan fizetik meg, az illetékfizetésre kötelezett személyt fel kell hívni, hogy azt 8 napon belül pótolja és figyelmeztetni kell az illeték meg nem fizetésének a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározott következményeire.

A Be. 617. §-a és 762. § (1) bekezdése folytán a harmadfokú magánvádas eljárásban is alkalmazandó Be. 779. § (2) bekezdés b) pont szerint a fellebbezési illetéknek a fenti határidőben történő megfizetése elmulasztásának következménye a másod-és elsőfokú ítélet tanácsülésen történő hatályon kívül helyezése, és az eljárás ügydöntő végzéssel történő megszüntetése.

[13] Mivel az ítélőtábla rövid úton történő felhívására a magánvádló a fellebbezési illetéket a harmadfokú nyilvános ülés megkezdését megelőzően igazoltan megfizette, a fenti jogkövetkezmények alkalmazására nem kerülhetett sor, nem volt akadálya a fellebbezés érdemi elbírálásának a harmadfokú eljárásban.

[14] A harmadfokú nyilvános ülésen a magánvádló a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta, előadta, hogy a vádlott három bejelentést is tett vele szemben az ügyvédi kamarához, csatolta a meghozott fegyelmi határozatokat.

[15] A vádlott védője védőbeszédében részletezte, hogy milyen peres eljárások voltak és vannak folyamatban a magánvádló és a védelem által képviselt cég között, milyen előzmények vezettek a jogvitákhoz, a vádlott egy ideig tűrte a magánvádló valótlan állításait, végül ezeket megelégtelve, nem ok nélkül, nem öncélúan döntött arról, hogy az ügyvédi kamarához fordul.

[16] A vádlott az utolsó szó jogán történő felszólalásában előadta, hogy a magánvádló mintegy 6 éve napi-heti rendszerességgel támadja azt a céget, melynek korábban 20 évig volt a jogi képviselője. Saját maga műszaki szakember, nincs jogi végzettsége, jogi természetű dolgokkal soha nem foglalkozott, cégének jelenlegi jogi képviselője által szerkesztett beadvánnyal fordult az ügyvédi kamarához. Nem érzi magát bűnösnek, kéri a másodfokú határozat helybenhagyását.

[17] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokon eljáró törvényszék helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részbeni megalapozatlanságát a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti okból, azaz annak részbeni hiányossága miatt. A tényállásnak az elsőfokú bíróság által felvett bizonyítást érintő ügyiratok alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával történő kiegészítése eredményeként azonban az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja szerint (iratellenesség) vált kisebb részben megalapozatlanná, melyet az ítéltábla a Be. 619. § (3) bekezdés alkalmazásával az elsőfokú bizonyítást érintő ügyiratok alapján az alábbiak szerint küszöbölt ki.

[18] Mellőzi a másodfokú ítélet [28] bekezdéséből az elsőfokú ítélet [10] bekezdését kiegészítő azon megállapítást, mely szerint tanúl fegyelmi eljárást kezdeményezett a magánvádlóval szemben és erről tájékoztatta a vádlottat.

[19] Ezzel szemben az ítéltábla a tényállást azzal egészíti ki, hogy 1terhelt jelen eljárás tárgyát képező ügyvédi kamarához tett bejelentése nyomán a vármegye neve Vármegyei Ügyvédi Kamara vezető fegyelmi biztosa nem látott lehetőséget az előzetes vizsgálat elrendelésére, erről tájékoztatta a vádlottat, akinek az értesítéssel szemben előterjesztett kifogását megvizsgálva a Magyar Ügyvédi Kamara országos vezető fegyelmi főbiztosa mellőzte az előzetes vizsgálat elrendelésének kezdeményezését. A vádlotti bejelentés nyomán tehát a magánvádlóval szemben a kamaránál fegyelmi eljárás nem indult.

[20] A másodfokú ítélet [1] bekezdése az elsőfokú ítélet rendelkezéseit érintően akként helyesbítendő, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottat nem 2, hanem 1 évre bocsátotta próbára.

[21] Bár a másodfokú bíróság ítéletében nem hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet részbeni felderítetlenség miatt a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti okból is részben megalapozatlan, azonban mivel az ügyet tárgyalásra tűzte ki, és az ügyben iratok ismertetése útján bizonyítást vett fel, nyilvánvaló, hogy ezzel az elsőfokú ítélet részbeni felderítetlenségét kívánta orvosolni, mely ellentétben áll ítélete [18] bekezdésben tett azon megállapításával, mely szerint az elsőfokú bíróság felderítési kötelezettségét teljesítette.

[22] Az ítéltábla ezért szükségesnek tartja rögzíteni, hogy az elsőfokú ítélet felderítetlenségi hibában nem szenvedett. Ezért a másodfokú eljárásban további bizonyítás

felvétele nem volt indokolt, ez a későbbiekben részletezettek szerint ellentmond a törvényszék egyébként helyes azon megállapításának is, hogy az ügyben nincs helye a valóság bizonyításának. Mivel a másodfokon felvett bizonyításnak a tényállás megállapítása során relevanciája nem lehetett, ténylegesen nem is volt, ezért mellőzi az ítéltábla azt a hivatkozást, hogy a tényállás kiegészítése részben erre tekintettel történt.

[23] A fentiek szerint az ítéltábla által helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, ezért az a Be. 619. § (1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban irányadó volt.

[24] Az ítéltábla a tényállást a Magyar Ügyvédi Kamara országos vezető fegyelmi főbiztosa 2024. január 4. napján kelt, a vármegye neve Vármegyei Vármegyei Ügyvédi Kamara Elnökéhez címzett levele alapján helyesbítette, melyből egyértelműen megállapítható, hogy fegyelmi eljárás a jelen eljárás tárgyát képező vádlotti bejelentés nyomán nem indult a magánvádlóval szemben. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, hogy annak megindulta, vagy az esetleges fegyelmi felelősségre vonás megtörténte sem eredményezhetné a vádlott bűnösségének megállapítását.

[25] A törvényszék helyesen foglalt állást a vádlotti cselekmény jogellenességének hiányáról, így a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentéséről. Ebből az is következik, hogy a bűnösség kimondására irányuló magánvádlói jogorvoslat eredményre nem vezethetett.

[26] A Btk. 226. § (1) bekezdés szerinti rágalmazás törvényi tényállásszerűsége tekintetében elsődleges vizsgálati szempont, hogy a kifogásolt kijelentés tény állításának tekinthető-e. Igenlő válasz esetén ezt követi annak eldöntése, hogy az objektíve alkalmas-e a becsület csorbítására. Ha igen, a következő lépésben azt kell vizsgálni, hogy az jogellenes volt-e. Jogellenesség hiányában már nem kerülhet sor azon további vizsgálat elvégzésére, hogy a tényállítást közérdek vagy jogos magánérdek indokolta-e, következésképpen a Btk. 229. § (2) bekezdés szerinti valóság bizonyításának sem lehet helye.

[27] Helyesen helyezkedett az ügyben eljáró első-és másodfokú bíróság is arra az álláspontra, hogy a vádlott vizsgált közlése tényállítás.

A rágalmazás megvalósulásához szükséges tényállításon olyan, a sértett magatartását egyedileg felismerhetően meghatározó nyilatkozatot, kijelentést kell érteni, amelynek tartalma valamely múltban megtörtént, vagy jelenben történő esemény, jelenség, állapot (BH2009.135., BH2020.258.). Ennek azért van jelentősége, mert a valóság bizonyításának tárgya csak tényközlés lehet, következésképpen, ha a becsületsértés kizárólag becsületsértő kifejezés használatával valósul meg, kizárt a valóság bizonyítása (BH2020.196.).

[28] Az egyedileg beazonosítható, fegyelmi vétség megállapítására alkalmas cselekmény elkövetésére történő tényszerű hivatkozás tényállítás, amely - a becsület csorbítására alkalmassága folytán - a rágalmazás vétségének törvényi tényállásába illeszkedhet.

[29] A becsület csorbítására való alkalmasság objektív ismérv; így objektíve, a társadalomban kialakult általános megítélés, az általános erkölcsi és közfelfogás figyelembevételével kell eldönteni, hogy az adott tény állítása, híresztelése, kifejezésként használata alkalmas-e a becsület csorbítására. Ekként nem a passzív alany, a sértett egyéni megítélése, szubjektív értékítélete, esetleges érzékenysége alapján kell megítélni ezt az alkalmasságot (EBH 1999.87., BH 2001.462., BH1994. 171. III.).

[30] A terhelt tényállításának és vélemény nyilvánításának becsület csorbítására alkalmassága jelen ügyben kétségtelen, hiszen egy ügyvéddel szemben az ügyvédi kamara előtt tett azon állítás, mely szerint egy közjegyzői eljárásban hamis nyilatkozatot tett, az ügyvéd jóhírnevét sérti, aláássa szakmai és erkölcsi megbecsülését.

Emellett megállapítható az is, hogy az ügyvédi kamarához történő bejelentésre, a véleménynyilvánításra ugyan a sértett magánszemélyként, közjegyző előtt tett nyilatkozata miatt, de ügyvédi tevékenységére tekintettel került sor.

[31] A rágalmazás szándékos bűncselekmény, mely azt jelenti, hogy a bűnösség megállapításához az szükséges, hogy az elkövető tudata átfogja, hogy a tényközlés más előtt történik és objektíve alkalmas a sértett személy becsületének csorbítására. Nem feltétele azonban a bűnösségnek a sértési célzat, és közömbös a motívum is.

Ezért a bűnösség megállapítása szempontjából közömbös a tényállítás valótlanságának tudata, a valóságtartalom tisztázatlansága, vagy annak az elkövető tudatában való mikénti feltevése, feltételezése, s az ebben való jó- vagy rosszhiszeműség. A szándékosság megállapításához elégséges, ha az elkövető tudata átfogta, hogy tényközlésének tartalma - az általa állított, híresztelt tény - becsület csorbítására alkalmas (EBH1999. 87., BH1999. 540.).

[32] Helyesen járt el tehát a másodfokú bíróság, amikor a járásbíróság ítéletében írtakkal szemben nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a vádlottat a bejelentés megtételekor „lejáratai, rágalmazási” szándék vezérelte-e.

[33] A tényállítás becsület csorbítására alkalmassága esetén kell vizsgálni, hogy valami közvetlen, vagy közvetve kizárja-e a jogellenességet.

[34] A BH2020.258. számon közzétett eseti döntés (Kúria Bfv.950/2019/3. számú határozata) nyomán helyesen rögzítette a törvényszék, hogy a becsületcsorbításra egyébként objektíve alkalmas tényállítás eleve nélkülözi a jogellenességet, ha ügyfél által peres vagy más jogilag szabályozott (hatósági) eljárásban, jogosultság, illetve kötelezettség gyakorlása

során, az adott eljárás tárgyát képező ügy érdemével összefüggésben történt; ideértve a hatósági ügyet megindító magatartást (beadványt) is.

Ezekben az esetekben a kifogásolt cselekmény a becsület csorbítására alkalmassága ellenére nem bűncselekmény. Ennek oka nem a tényállásszerűség hiánya, hanem a jogellenesség - tehát társadalomra veszélyesség - hiánya [Btk. 4. § (2) bekezdés].

Ilyenkor sincs azonban jogellenesség hiánya (azaz a cselekmény jogellenes), ha a megnyilatkozás szándékosan, vagy a foglalkozási, hivatásbeli kötelesség gondatlan megszegéséből fakadóan hamis közlés, vagy gyalázkodó tartalmú (36/1994. (VI. 24.) AB határozat indokolás III/2/2., 13/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolás [40]).

[35] Ha a jogellenesség közvetlen hiánya nem állapítható meg, akkor kerülhet sor, utolsóként, annak vizsgálatára, hogy valamely közérdek vagy jogos magánérdek indokolta-e a tényállítás megtételét, és ha igen, csak ebben az esetben lehet helye a valóság bizonyításának a Btk. 229. § (2) bekezdés szerint.

[36] Helytálló a másodfokú bíróság azon megállapítása, hogy a járásbíróság a jogellenességet közvetlenül kizáró körülmények vizsgálata nélkül rendelte el a valóság bizonyítását. Ítélete ezt rögzítő [42] bekezdésében megjelölt jogszabályhely, nyilvánvaló elírás folytán, a Btk. 229. § (2) bekezdésre helyesbitendő.

[37] Nem ért egyet azonban az ítéltábla az ítélet [44] bekezdésében tett azon megállapítással, mely szerint a vádlott az ügyvédi kamaránál fegyelmi eljárást kezdeményező írásbeli bejelentésével nem tárta a nyilvánosság elé a tényállásban foglalt tényállítást. A nyilvánosság elé tárás ugyanis jelen esetben a mással való közléssel megvalósult, különös tekintettel arra, ha a bejelentés nyomán a tényállításról az ügyvédi kamara fegyelmi eljárást lefolytató szervének tagjai, az országos kamara tagjai is tudomást szereztek, az alapján további intézkedéseket tettek.

[38] Mindenben osztja viszont az ítéltábla a törvényszék álláspontját arra vonatkozóan, hogy az ügyvéddel szemben az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ügyvédi tv.) idézett rendelkezései értelmében a jogilag szabályozott fegyelmi eljárás kezdeményezése, akár az ügyvédi tevékenységen kívül tanúsított magatartása miatt, nem tekinthető jogellenes cselekménynek. A bejelentésben foglaltak kivizsgálása az ügyvédi kamara fegyelmi bizottságának jogszabályban meghatározott eljárásában történik.

[39] Eseti döntésekre utalással ugyancsak helyesen rögzítette a másodfokú ítélet azt is, hogy a több évtizedes, töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a jogellenesség hiánya nem csupán a már folyamatban lévő eljárásban tett tényállítás, hanem a joggyakorlás indokolt és szükséges keretei között a hatósági, jelen esetben kamarai fegyelmi eljárás megindítására alkalmas közlés esetében is fennáll.

[40] Mindennek alapja pedig az, hogy egyes tevékenységeket folytató, vagy tisztséget betöltő személyek magatartását, esetleg becsületét, jóhírnevét érintő negatív tartalmú tényközlések megtétele elkerülhetetlen.

[41] Helytálló az arra történő hivatkozás is, hogy a vádlott fegyelmi eljárás kezdeményezést célzó közlése megmaradt a fegyelmi eljárással összefüggő tényállítás keretei között, az nem volt öncélú, gyalázkodó, becsmérítő tartalmú, mely a fentiek ellenére is jogellenessé tette volna a magatartását.

[42] A rágalmazó magatartás társadalomra veszélyességét a tényállítás, híresztelés közérdekű (vagy jogos magánérdekű) volta tehát nem közvetlenül zárja ki. A büntető anyagi jog csak közvetve, a valóság bizonyításának megengedhetőségével nyújt védelmet azoknak, akik közérdekből vagy jogos magánérdekből való tények közlésével sértik mások becsületét. Ilyenkor az elkövető a valóságbizonyítás sikerén keresztül mentesülhet a büntetőjogi felelősség alól.

[43] Az ítéltábla a törvényszék indokolásában a jogellenesség hiányát érintően mindössze annyi kiegészítést tesz, hogy a jogellenesség a bűncselekmény fogalmi elemeként megjelenő társadalomra veszélyesség részeként értelmezhető. Társadalomra veszélyesség hiányában ugyanis a bűncselekmény nem jön létre még akkor sem, ha az formálisan tényállásszerű lenne. A különös részi tényállásba illeszkedő magatartások – ha azok nem jogellenesek – sohasem jelentenek veszélyt a társadalomra (BH2000.238.).

A bűncselekmény fogalomból levezethető materiális jogellenesség fogalom szem előtt tartása mellett a bűncselekmény megvalósulásához a formai tényállásszerűség önmagában nem elegendő, ezért a jogalkalmazó minden esetben vizsgálni köteles a cselekmény konkrét társadalomra veszélyességét is (BH 2001.307.).

[44] A fentiek értelmében az ítéltábla mindenben osztotta a törvényszék álláspontját arra nézve is, hogy a tényállításnak minősülő vádlotti kijelentéssel kapcsolatosan a valóság bizonyítása érdekében bizonyítás lefolytatásának az elsőfokú bíróság által nem lett volna helye.

De ugyanezen gondolatmenet nyomán nem vehetett volna fel a másodfokú bíróság sem az ügyben további bizonyítást, utalva az ítélete [11] bekezdésében rögzítettekre is, melyekből kitűnően a bizonyítás felvételét saját maga is azzal indokolta, hogy arra a közjegyző előtti eljárás és a polgári peres eljárás ügyszakosával kapcsolatosan került sor.

[45] A magánvádló fellebbezésének indokaira reagálva az ítéltábla szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a másodfokú bíróság nem a vádlott legális magánérdeke és a közérdek fennálltára figyelemmel állapította meg a vádlotti bejelentés jogellenességének hiányát. A

jogos magánérdek, vagy közérdek meglétének vizsgálatára ugyanis jelen ügyben nem került, a fentiekben írtakra figyelemmel nem is kerülhetett sor.

[46] Összességében törvényesen döntött a Miskolci Törvényszék, amikor a vádlottat a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával bűncselekmény hiánya miatt felmentette a Btk. 226.

§ (1) bekezdésében meghatározott rágalmazás vétségének vádja alól.

[47] A felmentő rendelkezésre figyelemmel ugyancsak törvényesen határozott arról, hogy a magánvádas külön eljárás speciális szabályai szerint abban az esetben, ha a bíróság a vádlottat felmentette, a magánvádló viseli a Be. 145. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott, a magánvádló által előlegezett bűnügyi költséget [Be. 782. § (1) bekezdés].

[48] A magánvádló a fellebbezési eljárási illetéket az ítéltábla felhívását követően tévedésből kétszer rótta le, ezért az ítéltábla rendelkezett az ítéltáblához megfizetett összeg visszautalásáról.

[49] A magánvádas külön eljárás szabályai körében a Be. 782. § (2) bekezdése arról is rendelkezik, hogy ha a vádat magánvádló képviselte, és a bíróság a vádlottat az 566. § (3) bekezdésben meghatározott eset kivételével felmenti, a magánvádló az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésétől számított egy hónapon belül - jogszabályban meghatározott mértékben - megtéríti a vádlott meghatalmazott védőjének azon díját és költségét, amely a magánvádas eljárásban keletkezett. A Be. 782. § (4) bekezdés értelmében pedig a másodfokú bíróság a magánvádlót a (2) bekezdésben meghatározott díj és költség megtérítésére kötelezi, ha a másodfokú bíróság határozata ellen kizárólag a magánvádló fellebbezett, és a harmadfokú bíróság a határozatot helybenhagyja.

[50] Fentiekre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a Be. 782. § (2) bekezdés értelmében a vádlott felmentése miatt a megtérítés feltételei fennállnak, azaz a magánvádló az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésétől számított egy hónapon belül - a jogszabályban meghatározott mértékben - köteles megtéríteni a vádlott meghatalmazott védőjének azon díját és költségét, amely a magánvádas eljárásban keletkezett.

[51] A kifejtettekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a másodfokú bírósággént eljáró Miskolci Törvényszék ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta, rögzítve a vádlott megváltozott személyi igazolványszámát.

[52] A harmadfokú bíróság határozata elleni fellebbezést a törvény kizárja [Be. 615. §].

Debrecen, 2026. március 26.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Deák Judit s.k. előadó bíró, Dr. Mocsáry Eszter s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.681/2024/18. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozata által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. március 26.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke